YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa T-158/95,

Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Genova (Italia),

ISI — Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Padova (Italia),

Sadam Zuccherifici, SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA -nimiseen konserniin kuuluva, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna (Italia),

Sadam Castiglionese SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Termoli (Italia),

SFIR — Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Cesena (Italia),

Ponteco Zuccheri SpA, Italian oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Pontelagoscuro (Italia),

edustajinaan solicitor Bernard O'Connor ja asianajajat Ivano Vigliotti ja Paolo Crocetta, Genova, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Arsène Kronshagen, 12 boulevard de la Foire,

kantajina,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Jan-Peter Hix ja Ignacio Díez Parra, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Eugenio de March ja oikeudellisen yksikön virkamies Francesco Paolo Ruggeri Laderchi, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantajat vaativat yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan yhtäältä sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 ja tiettyjen kemianteollisuudessa käytettävien sokerialan tuotteiden tuotantotukeen sovellettavista yleisistä säännöistä annetun asetuksen (ETY) N:o 1010/86 muuttamisesta 24 päivänä huhtikuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1101/95 (EYVL L 110, s. 1), ja toisaalta valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 29 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit J. Pirrung ja M. Vilaras,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 26.1.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1981 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1785/81 (EYVL L 177, s. 4; suomenkielinen erityispainos 03-13, s. 110; jäljempänä perusasetus), sellaisena kuin se on useaan kertaan muutettuna, ja jonka yhtenä tavoitteena on yhteisössä toimiville sokerijuurikkaan ja sokeriruo'on tuottajien työhön ja elintasoon liittyvien tarvittavien takeiden säilyttämisen varmistaminen (johdanto-osan kolmas perustelukappale), säädetään tämän osalta muun muassa hintajärjestelmästä, kiintiöjärjestelmästä ja varastointikustannusten korvausjärjestelmästä.

2 Kiintiöjärjestelmässä vahvistetaan tuotettavat sokerimäärät kullekin yhteisön tuotantoalueelle ja jäsenvaltiot jakavat nämä kiintiöt alueelleen sijoittautuneille sokerintuottajayrityksille tuotantokiintiöiden muodossa. Nämä kiintiöt koskevat

markkinointivuotta, joka alkaa kunakin vuonna 1 päivänä heinäkuuta ja päättyy 30 päivänä kesäkuuta seuraavana vuonna.

3 Hintajärjestelmään kuuluu interventiojärjestelmä, jonka tarkoituksena on taata tuotteiden hinnat ja menekki; neuvosto vahvistaa vuosittain interventioelinten käyttämät hinnat.

4 Koska sokerin tuotanto on kausittaisista vaihteluista riippuvaa toimintaa, eikä tilikauden aikana tuotettuja määriä voida yleensä myydä kokonaan saman tilikauden aikana, perusasetuksen 8 artiklassa perustetaan "varastointikustannusten tasausjärjestelmä, joka käsittää kiinteän korvauksen ja sen rahoituksen maksulla" (1 kohta). Perusasetuksen 8 artiklan 2 kohdan kolmannessa alakohdassa täsmennetään seuraavaa: "Korvausmäärä on sama kaikkialla yhteisössä. Tätä yhdenmukaisuussääntöä on sovellettava myös [jäsenvaltioiden kultakin sokerintuottajalta perimään] maksuun".

5 Valkoisen sokerin johdettujen interventiohintojen, raakasokerin interventiohinnan, A-juurikkaan ja B-juurikkaan vähimmäishintojen sekä varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrän vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1995/1996 29 päivänä kesäkuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1534/95 (EYVL L 148, s. 11, jäljempänä asetus N:o 1534/95) 4 artiklassa markkinointivuodelle 1995/1996 tuleva "korvauksen määrä kuukaudelta vahvistetaan 0,45 ecuksi 100 kilogrammalta valkoista sokeria". Kyseisen asetuksen johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta käy ilmi, että neuvosto on asetuksen antaessaan ottanut huomioon rahoitus- ja vakuutuskustannukset sekä varastointiin liittyvät erityiset kustannukset, ja että rahoituskustannusten osalta se on huomioinut 6,75 prosentin korkokannan.

6 Perusasetuksen 46 artiklan 4 kohdan mukaan Italian tasavallalla oli lisäksi oikeus markkinointivuosina 1981/1982—1985/1986 "Italiassa parhaan maksukyvyn omaavalle asiakkaalle myönnetyn korkokannan ollessa enemmän kuin kolme prosenttia tai korkeampi kuin 8 artiklassa tarkoitetun korvausmäärän

laskemisessa käytetty korkokanta, kattaa tämän eron vaikutus varastointikustannuksiin kansallisella tuella". Tätä oikeutta jatkettiin ensimmäisen kerran sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä maaliskuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 934/86 (EYVL L 87, s. 1) 1 artiklan 10 kohdalla markkinointivuosiksi 1986/1987 ja 1987/1988, jonka mukaan asianmukaiseksi säännökseksi tuli perusasetuksen 46 artiklan 5 kohta; tämän jälkeen oikeutta jatkettiin kaikkien niitä seuranneiden markkinointivuosien osalta ja lopuksi oikeutta jatkettiin markkinointivuodeksi 1994/1995 sokerialan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä tammikuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 133/94 (EYVL L 22, s. 7, jäljempänä asetus N:o 133/94) 1 artiklan 26 kohdalla.

7 Perusasetuksen 46 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksen N:o 1785/81 muuttamisesta 24 päivänä huhtikuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1101/95 (jäljempänä asetus N:o 1101/95) 1 artiklan 13 kohdalla ja tiettyjen kemianteollisuudessa käytettävien sokerialan tuotteiden tuotantotukeen sovellettavista yleisistä säännöistä annetulla asetuksella (ETY) N:o 1010/86 (EYVL L 110, s. 1), ei enää säädetä Italian tasavallan oikeudesta myöntää kyseistä kansallista tukea.

Oikeudenkäynti

8 Näiden seikkojen perusteella kantajat, jotka ovat Italiassa perustettuja yhtiöitä, joiden hallussa on 92 prosenttia tälle jäsenvaltiolle myönnetyistä sokerin tuotantokiintiöistä, nostivat EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) neljännen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 11.8.1995 nyt esillä olevan kanteen.

9 Neuvosto esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.10.1995 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Kantajat esittivät 11.12.1995 huomautuksensa tästä väitteestä.

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 19.3.1996 antamallaan määräyksellä komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.1.1996 jättämän väliintulohakemuksen, jolla se pyysi saada tukea neuvoston vaatimuksia. Komissio jätti 3.5.1996 väliintulokirjelmän. Neuvosto esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 14.6.1996 ja kantajat 18.6.1996 jättämillään kirjelmillä huomautuksensa väliintulokirjelmästä.

11 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen jaosto) päätti 25.6.1997 antamallaan määräyksellä käsitellä tämän oikeudenkäyntiväitteen pääasian yhteydessä.

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 21.9.1998 tekemällä päätöksellä esittelevä tuomari määrättiin ensimmäiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi asia näin ollen annettiin.

13 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Asianosaiset esittivät vaatimuksensa ja vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 26.1.1999 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

14 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi;

— kumoaa asetuksen N:o 1101/95, ainakin siltä osin kuin siinä ei perusasetusta muutettaessa säädetä, että varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrä vaihtelee kunkin maan sokerintuottajille aiheutuneiden kustannusten perusteella;

— kumoaa asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan siltä osin kuin sillä vahvistetaan markkinointivuodeksi 1995/1996 perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitetun korvauksen suuruus yhdenmukaisesti, riippumatta kussakin yhteisön jäsenvaltiossa tosiasiallisesti sovellettavasta korkokannasta;

— kumoaa tarvittaessa kaikki asetuksiin N:o 1101/95 ja N:o 1534/95 liittyvät, näitä asetuksia edeltävät tai niiden jälkeen toteutetut toimet, mukaan luettuna perusasetus ja sen myöhemmät muutokset tai ainakin sen 3, 5, 6 ja 8 artikla, sekä kaikki niiden täytäntöönpanemiseksi annetut säännökset;

— velvoittaa komission vastaamaan väliintulokirjelmänsä jättämisestä aiheutuneista kuluista;

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta, tai toissijaisesti hylkää kanteen perusteettomana;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Komissio vaatii väliintulokirjelmässään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyy neuvoston vaatimukset ja jättää kanteen tutkimatta.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

17 Neuvosto vetoaa oikeudenkäyntiväitteensä tueksi neljään perusteeseen. Ensimmäinen peruste koskee EY:n tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan rikkomista, siltä osin kuin kannetta ei ole täsmennetty näissä määräyksissä edellytetyllä tavalla. Toisen perusteen mukaan kanne koskee vain osittain neuvoston antamien säädösten kumoamista. Kolmas peruste koskee sitä, että EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa tarkoitettu kanteen vireillepanoa koskeva määräaika on päättynyt tiettyjen kanteen osien osalta. Neljännessä perusteessaan neuvosto väittää, etteivät kanteen kohteena olevat säädökset koske kantajia suoraan ja erikseen EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, ja että niiltä puuttuu näin ollen asiavaltuus.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

Ensimmäinen peruste, joka koskee sitä, ettei kannetta ole riittävästi täsmennetty

18 Neuvosto väittää, että kanne ei täytä tuomioistuimen perussäännön 19 artiklan ensimmäisessä kohdassa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdassa määrättyjä täsmentämistä koskevia edellytyksiä.

Kanne voidaan neuvoston mukaan ottaa tutkittavaksi vain siltä osin kuin siinä vaaditaan asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan ja perusasetuksen 8 artiklan kumoamista. Vaatimuksista, jotka koskevat yleisesti perusasetuksen ja asetusten N:o 1101/95 ja N:o 1534/95 kumoamista, ei sen mukaan käy ilmi kanteen kohdetta, koska kantajat eivät ole täsmentäneet, mitä edellä mainittujen asetusten säännöksiä ne ovat riitauttaneet.

19 Samoin vaatimukset, jotka koskevat asetuksen N:o 1101/95 kumoamista siltä osin kuin "siinä ei — — säädetä, että varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrä vaihtelee kunkin maan sokerintuottajille aiheutuneiden kustannusten perusteella", on täsmennysten puuttumisen vuoksi jätettävä tutkimatta, koska kyseiseen asetukseen ei sisälly mitään varastointikustannusten tasausta koskevia säännöksiä.

20 Kantajat väittävät, että kanteen kohde on riittävästi täsmennetty. Oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan ne ovat lisäksi täsmentäneet, että ne ovat vaatineet

— kumoamaan asetuksen N:o 1101/95 siltä osin kuin sen 1 artiklan 13 kohdassa, jolla on korvattu perusasetuksen 46 artikla, poistetaan Italian valtiolta mahdollisuus myöntää italialaisille sokerintuottajille korvaavia tukia Italiassa vallitsevasta korkeasta korkokannasta aiheutuneiden varastointikustannusten perusteella;

— kumoamaan asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan, jolla vahvistetaan markkinointivuoden 1995/1996 osalta, että perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitetun korvauksen määrä on sama kaikkialla yhteisössä;

— toteamaan EY 184 artiklan (josta on tullut EY 241 artikla) nojalla, että perusasetuksen 8 artikla on lainvastainen siltä osin kuin siinä säädetään, että

korvauksen määrä on sama kaikkialla yhteisössä, ottamatta huomioon erityisiä olosuhteita, jotka vaikuttavat varastointikustannuksiin kussakin jäsenvaltiossa.

Toinen peruste, joka koskee kannekelpoisen toimen puuttumista

21 Neuvosto väittää, että kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä vaaditaan asetuksen N:o 1101/95 kumoamista sillä perusteella, että kyseisessä asetuksessa ei säädetä, että varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrä vaihtelee. Neuvoston mukaan kyseisellä asetuksella ei muuteta perusasetuksen 8 artiklaa, jolla on perustettu varastointikustannusten tasausjärjestelmä, eikä siihen sisälly mitään kyseistä järjestelmää koskevia säännöksiä, joten kanteen ei voida katsoa koskevan perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettua neuvoston antamaa säädöstä.

22 Neuvosto katsoo, että kantajat väittävät itse asiassa, että neuvosto on laiminlyönyt lisätä perusasetuksen 8 artiklaan säännöksen, jossa säädettäisiin tällaisesta vaihtelusta, ja ettei niiden olisi kuulunut nostaa kumoamiskannetta vaan laiminlyöntikanne. Se lisää vielä, etteivät esillä olevassa asiassa täyty myöskään laiminlyöntikanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

23 Komissio väittää, että asetuksen N:o 1101/95 kumoamista koskevilla vaatimuksilla on väärä kohde siltä osin kuin kantajat ovat väittäneet, että niillä poistetaan mahdollisuus myöntää tukea italialaisille tuottajille. Mahdollisuus myöntää italialaisille tuottajille tukea on neuvoston mukaan rajoitettu markkinointivuoteen 1994/1995 asetuksen N:o 133/94 1 artiklan 26 kohdassa. Mahdollisuus myöntää kansallista täydentävää tukea lakkasi tämän säännöksen nojalla 1.7.1995 lukien eikä asetuksen N:o 1101/95 mahdollisen kumoavan vaikutuksen vuoksi.

24 Kantajat vastaavat tämän osalta, etteivät ne ole väittäneet, että asetuksella N:o 1101/95 olisi muutettu perusasetuksen 8 artiklaa. Ne vaativat asetuksen N:o 1101/95 kumoamista siltä osin kuin sillä poistetaan perusasetuksen 46 artiklan säännös, jonka nojalla Italialla oli oikeus myöntää tukia. Kanteessa vaaditaan niiden mukaan näin ollen poistamaan kaikki varastointikustannusten tasauksesta aiheutuva syrjintä.

25 Kantajat toteavat lisäksi, ettei mahdollisuutta myöntää täydentäviä kansallisia tukia ole poistettu asetuksella N:o 133/94, sillä tuolla asetuksella on vain jatkettu markkinointivuodeksi 1994/1995 perusasetuksen säännösten, mukaan luettuna 46 artiklan, soveltamista. Ne korostavat tämän osalta, että asetuksella N:o 1101/95 on päinvastoin jatkettu perusasetuksen soveltamista markkinointivuosiksi 1995/1996—2000/2001, jatkamatta kuitenkaan 46 artiklan edellä mainitun säännöksen soveltamista. Näin ollen asetuksella N:o 1101/95 on poistettu kyseinen säännös markkinointivuodesta 1995/1996 lukien, mikä muuttaa kantajien oikeudellista asemaa.

Kolmas peruste, joka koskee sitä, että kanteen nostamiselle varattu määräaika on päättynyt

26 Neuvosto väittää, että siltä osin kuin kanne koskee perusasetuksen 8 artiklan kumoamista, se on nostettu perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa määrätyn kahden kuukauden määräajan kuluttua umpeen, ja on näin ollen jätettävä tutkimatta. Se toteaa, että perusasetus on annettu 30.6.1981, ja että tämän asetuksen 8 artiklan 2 kohdan kolmas kohta, sellaisena kuin se on nykyisessä muodossaan, on annettu vuonna 1985.

27 Kantajat väittävät, että ne ovat vedonneet perusasetuksen 8 artiklan lainvastaisuuteen perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla, joten niiden tätä koskevat vaatimukset voidaan ottaa tutkittaviksi.

28 Komissio väittää, että kantajien oikeudenkäyntiväite on esitetty liian myöhään ja että se on ristiriidassa niiden nostaman kanteen kanssa, jossa ne ovat vaatineet ainoastaan perusasetuksen 8 artiklan kumoamista. Näin ollen kantajien esittämä kumoamisvaatimus, jonka ne ovat oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan muotoilleet uudelleen oikeudenkäyntiväitteeksi, on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan nojalla, jossa kielletään vetoamasta uuteen perusteeseen asian käsittelyn kuluessa.

29 Kantajat toteavat vastauksena tähän, että ne ovat vedonneet kaikkien säädösten lainvastaisuuteen ja maininneet riitauttamansa asetukset, muun muassa perusasetuksen ja erityisesti sen 8 artiklan. Niiden nostaman kanteen kohteena ovat asetukset N:o 1101/95 ja N:o 1534/95. Ne eivät sitä vastoin ole vaatineet perusasetuksen kumoamista. Kantajien mukaan niiden kolmas peruste koskee edellä mainittujen asetusten mahdollista lainvastaisuutta. Ne eivät ole näin tehdessään vedonneet työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun uuteen perusteeseen, vaan ovat yksinkertaisesti täsmentäneet aiemmin esittämäänsä perustetta.

Neljäs peruste, joka koskee sitä, että kantajilta puuttuu asiavaltuus

30 Neuvosto väittää, etteivät kanteen kohteena olevat säädökset koske kantajia suoraan eivätkä erikseen. Neuvosto hylkää erityisesti kantajien näkemyksen, jonka mukaan ne kuuluvat taloudellisten toimijoiden rajoitettuun piiriin, joka voidaan yksilöidä ja nimetä, koska neuvoston mukaan niiden italialaisten sokerintuottajien piiriä, joille on myönnetty tuotantokiintiö, ei ole rajoitettu.

31 Neuvosto toteaa, että sokerialan tuotantokiintiöitä koskevassa järjestelmässä on säädetty mahdollisuudesta myöntää kiintiöitä alan uusille tulokkaille ("new comers"). Se toteaa, että perusasetuksen 25 artiklassa sallitaan jäsenvaltioiden siirtävän kiintiöitä yritysten välillä rajoituksitta rakenneuudistussuunnitelmien perusteella. Tästä syystä sellaisten italialaisten sokerintuottajien mahdollista pii-

riä, joilla on tuotantokiintiö, ei neuvoston mukaan ole mahdollista määrittää. Se toteaa tämän lisäksi, että varastointikustannusten tasausjärjestelmän säännökset eivät koske pelkästään italialaisia sokerintuottajia, vaan myös kaikkia muita yhteisössä toimivia sokerintuottajia. Niiden henkilöiden piiriä, joita kanteen kohteena olevat säädökset koskevat, ei siis ole suljettu ja se saattaa laajeta tulevaisuudessa. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-152/88, Sofrimport vastaan komissio, 26.6.1990 antamassaan tuomiossa (Kok. 1990, s. I-2477) ja asiassa C-354/87, Weddel vastaan komissio, 6.11.1990 antamassaan tuomiossa (Kok. 1990, s. I-3847) vahvistamat tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät täyty esillä olevassa asiassa.

32 Neuvosto vetoaa myös oikeuskäytäntöön, jonka mukaan säädöksen yleistä sovellettavuutta ja siitä johtuvaa normatiivista luonnetta ei aseta kyseenalaiseksi se, että tiettynä ajankohtana voidaan määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu sellaiseen objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka määritellään säädöksessä tämän tarkoituksen mukaan (ks. asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 18 kohta ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta). Neuvoston mukaan kanteen kohteena olevia säädöksiä sovelletaan tällaisen objektiivisen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen nojalla.

33 Neuvosto korostaa tämän osalta yhtäältä, että perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitettua varastointikustannusten tasausjärjestelmää sovelletaan kaikkialla yhteisössä ja että saman artiklan 1 kohdassa tarkoitettu varastointikustannusten korvaaminen tapahtuu kiinteämääräisesti. Näin ollen 8 artikla ei koske erityisesti italialaisille sokerintuottajille tosiasiallisesti aiheutuneiden kustannusten korvaamista.

34 Toisaalta se toteaa, että asetuksella N:o 1101/95, jolla on muutettu perusasetusta, jatketaan kyseisen alan omarahoitusjärjestelmää ja kiintiöjärjestelmää kuudeksi markkinointivuodeksi ottaen huomioon yhteisön tekemät kansainväliset sitoumukset ja yhteisössä sokerialalla vallitseva tilanne.

35 Neuvosto toteaa lisäksi, että asetus N:o 1534/95 on osa sitä "hintapakettia", josta se päättää maatalouden eri osa-alueilla vuosittain seuraavan markkinointivuoden osalta. Tämän asetuksen johdanto-osan perustelukappaleista käy sen mukaan ilmi, että neuvosto vahvistaa korvauksen määrän objektiivisten arviointiperusteiden nojalla, ottaen huomioon — sokerialan varastointikustannusten korvausta koskevista yleisistä säännöistä ja asetuksen (ETY) N:o 750/68 kumoamisesta 20 päivänä kesäkuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1358/77 (EYVL L 156, s. 4) 5 artiklassa lueteltujen arviointiperusteiden — rahoituskustannukset, joiden osalta huomioidaan 6,75 prosentin korkokanta, vakuutuskustannukset ja erityiset varastointikustannukset.

36 Se päättelee tästä, ettei asetusten riidanalaisiin säännöksiin sisälly mitään sellaista konkreettista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin todeta, että varastointikustannusten tasausjärjestelmä tai erityisesti korvauksen määrän vahvistaminen koskisi erityisellä tavalla kantajien asemaa. Asia koskee kantajia ainoastaan sillä objektiivisella perusteella, että ne ovat sokerintuottajia.

37 Joka tapauksessa pelkästään se seikka, että kantajille on myönnetty tuotantokiintiöitä, ei riitä osoittamaan oikeuskäytännössä edellytetyllä tavalla, että säädöksellä vaikutettaisiin niiden oikeudelliseen asemaan (ks. em. asia Codorniu, tuomion 20 kohta). Toisin kuin asiaan Codorniu liittyvän asetuksen osalta, korvauksen määrän vahvistamisella ei ole vaikutusta kantajien "oikeudelliseen asemaan" eikä se myöskään vaikuta näiden "erityisiin etuihin" (asia T-99/94, Asocarne v. neuvosto, määräys 20.10.1994, Kok. 1994, s. II-871, 20 kohta).

38 Komissio tukee väliintulokirjelmässään neuvoston näkemyksiä. Se korostaa, että kanteen kohteena olevilla asetusten säännöksillä vahvistetaan varastointikustannusten kiinteämääräinen korvaus objektiivista markkinatilannetta koskevan kokonaisvaltaisen arvioinnin perusteella, eivätkä ne koske ainoastaan italialaisia sokerintuottajia, vaan kaikkia yhteisössä toimivia tuottajia, ilman että niissä myönnettäisiin erityistä suojaa millekään tuottajien ryhmälle.

39 Kantajat väittävät ensiksikin, että kanteen kohteena olevat asetukset koskevat niitä suoraan sillä perusteella, että ne ovat tuotantokiintiöiden haltijoita, koska varastointikustannusten korvaaminen liittyy välittömästi näiden kiintiöiden hallintaan. Niiden mukaan riidanalaisilla asetuksilla syrjitään kantajia, koska niissä ei oteta huomioon italialaisille tuottajille aiheutuvia korkeampia varastointikustannuksia. Riidanalaiset asetukset vaikuttavat näin ollen välittömästi kantajien taloudelliseen asemaan, koska niiden on harjoitettava toimintaansa epäedullisissa markkinaolosuhteissa ja niille aiheutuu korkeampia kustannuksia kuin vastaaville ulkomaisille toimijoille.

40 Tätä toteamusta ei aseteta kyseenalaiseksi se seikka, että Italian viranomaisilla on harkintavaltaa niiden myöntäessä kansallisia tukia. Kantajat viittaavat yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, 17.1.1985 antamaan tuomioon (Kok. 1985, s. 207) ja toteavat, että käytännössä näitä tukia on aina myönnetty, joten asetuksella N:o 1101/95 on kantajiin välittömiä oikeusvaikutuksia siltä osin kuin sillä poistetaan mahdollisuus myöntää tällaisia tukia.

41 Kantajat väittävät tämän jälkeen, että kanteen kohteena olevat asetusten säännökset koskevat niitä erikseen sillä perusteella, että ne kuuluvat taloudellisten toimijoiden rajoitettuun, nimettävissä ja yksilöitävissä olevaan joukkoon, eli ne ovat italialaisia sokerintuottajia, joille on myönnetty tuotantokiintiöitä. Kiintiön hallinta on edellytys, jonka perusteella toimijan katsotaan olevan yhteisön säännöstössä tarkoitettu sokerintuottaja. Ainoastaan sokerintuottajat, joille on myönnetty kiintiö, voivat saada korvauksia varastointikustannuksista. Kantajien mukaan on selvää, että niille oli myönnetty tuotantokiintiöt markkinointivuodeksi 1995/1996.

42 Näiden seikkojen perusteella kantajat korostavat, että toimielinten oli mahdollista yksilöidä ne, ja ne vetoavat tämän osalta jäsenvaltioille kuuluvaan velvollisuuteen toimittaa yhteisön viranomaisille tietoja kiintiöiden siirtämisestä yritysten välillä perusasetuksen 25 artiklan 2 kohdan ja 39 artiklan sekä tietojen ilmoittamisesta sokerialalla (EYVL L 88, s. 6) 29 päivänä maaliskuuta 1983 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 787/83 (EYVL L 88, s. 6) mukaisesti. Kantajien mukaan neuvoston on, antaessaan asetuksia N:o 1101/95 ja

N:o 1534/95, ollut mahdollista yksilöidä italialaiset tuottajayritykset, joille oli myönnetty tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996. Niiden mukaan oli selvää, että ne kuuluivat kyseisten yritysten ryhmään, eikä niiden mukaan ollut mahdollista myöntää kiintiöitä myöhemmin vielä muille toimijoille.

43 Siltä osin kuin neuvosto viittaa perusasetuksen 25 artiklaan todetessaan, ettei sokerintuottajien määrä ole kiinteä, vaan että kiintiöitä voidaan myöntää alan uusille tulokkaille ("new comers"), kantajat korostavat, että jäsenvaltioiden mahdollisuutta siirtää kiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996 oli mahdollista käyttää ainoastaan ennen 1.3.1995. Ne toteavat, että sokerialan kiintiöiden siirtoja koskevista yleisistä säännöistä 26 päivänä tammikuuta 1982 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 193/82 (EYVL L 21, s. 3) 7 artiklassa säädetään, että jäsenvaltion soveltaessa asetuksen (ETY) N:o 1785/81 25 artiklan 2 kohtaa, sen on myönnettävä muutetut kiintiöt ennen 1 päivää maaliskuuta, jotta niitä voidaan soveltaa seuraavana markkinointivuonna. Ne päättelevät tästä, että asetusten N:o 1101/95 ja N:o 1534/95 antamispäivinä — eli 24.4. ja 29.6.1995 — asetuksen N:o 1534/95 1 artiklan f kohta saattoi koskea ainoastaan 1.3.1995 perusteella määräytyneiden tiettyjen italialaisten sokerintuottajien rajoitettua joukkoa.

44 Kantajat viittaavat myös sokeri- ja isoglukoosialan yhteisen markkinajärjestelyn toimintaa koskevaan tilintarkastustuomioistuimen erityiskertomukseen nro 4/91, jonka mukaan kiintiöjärjestelmän pitkäaikainen soveltaminen on saanut aikaan kiintiöiden haltijoille tuotanto-oikeuksia, koska tuotantokiintiöistä on tullut todellisia subjektiivisia oikeuksia. Koska komissio ei ole virallisessa vastauksessaan vastustanut tätä näkemystä, se on kantajien mukaan hiljaisesti myöntänyt, että tuotantokiintiöistä on tullut todellisia subjektiivisia oikeuksia, ja että näin ollen kaikilla yhteisön viranomaisten näiden oikeuksien osalta toteuttamilla toimilla on vaikutuksia kyseisten oikeuksien haltijoihin suoraan ja erikseen.

45 Kantajat viittaavat muun muassa edellä mainituissa asioissa Sofrimport vastaan komissio, Piraiki-Patraiki ym. vastaan komissio ja Weddel vastaan komissio annettuihin tuomioihin sekä yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa 106/63 ja 107/63, Töpfer ym. vastaan komissio, 1.7.1965 antamaan tuomioon (Kok. 1965, s. 525) ja yhdistetyissä asioissa 41/70, 42/70, 43/70 ja 44/70, International Fruit Company ym. vastaan komissio, 13.5.1971 antamaan tuomioon (Kok. 1971, s. 411), ja väittävät, että ne muodostavat ryhmän, joka on

riittävän selkeästi erotettavissa muilla yhteisön alueilla toimivista tuottajista. Kantajien mukaan niitä on syrjitty Italian markkinoilla vallitsevien sellaisten erityisten rahoituskustannusten vuoksi, joita ei ole otettu huomioon kanteen kohteena olevissa säädöksissä, vaikka yhteisön toimielimet olivat tietoisia ongelmasta.

46 Kantajien mukaan neuvosto on antanut kanteen kohteena olevat asetukset niiden sokerimäärien perusteella, jotka kantajilla oli lupa tuottaa Italialle myönnettyjen kiintiöiden puitteissa. Kantajien mukaan neuvosto on toiminut tämän tiedon pohjalta ja päättänyt, että tuotannon määrä vastaa kulutusta, joten ylimääräinen tuki ei ollut tarpeen, minkä vuoksi voidaan katsoa, että kantajien aseman ja neuvoston toteuttamien toimien välillä vallitsee selvä yhteys.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

Riidan kohde, kanteen puutteellinen täsmentäminen ja kanneoikeuden vanhentuminen (ensimmäinen ja kolmas peruste)

47 Kantajat ovat täsmentäneet oikeudenkäyntiväitettä koskevissa huomautuksissaan, että ne vaativat kumoamaan asetuksen N:o 1101/95 siltä osin kuin sen 1 artiklan 13 kohdassa, jolla on korvattu perusasetuksen 46 artikla, poistetaan Italian valtiolta mahdollisuus myöntää italialaisille sokerintuottajille korvaavia tukia Italiassa vallitsevasta korkeasta korkokannasta aiheutuneiden varastointikustannusten perusteella, samoin kuin asetuksen N:o 1534/95, siltä osin kuin sen 4 artiklassa vahvistetaan markkinointivuodeksi 1995/1996, että varastointikustannusten tasaamiseksi suoritettavan korvauksen määrä on sama kaikkialla yhteisössä.

48 On totta, että kantajat ovat todenneet tässä yhteydessä vaatineensa lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta "toteamaan, myös perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla, että asetuksen N:o 1785/71 8 artikla on pätemätön

ja lainvastainen", eli esittäneet näin kanteessa esitettyjen vaatimusten tueksi lainvastaisuutta koskevan väitteen. Kantajat ovat kuitenkin täsmentäneet komission väliintulokirjelmästä esittämissään huomautuksissa tämän viimeksi mainitun seikan osalta, että niiden nostaman kanteen kohteena ovat asetukset N:o 1101/95 ja N:o 1534/95, eivätkä ne missään tapauksessa ole vaatineet perusasetuksen kumoamista.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän perusteella, että kantajat ovat vaatineet kumoamaan asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdan ja asetuksen N:o 1534/95 4 artiklan, joten ei ole tarpeen selvittää kanteen tutkittavaksi ottamista muiden seikkojen osalta.

50 Edellä esitetystä seuraa, että tutkimatta jättämistä koskeva ensimmäinen ja kolmas peruste, jotka koskevat kanteen puutteellista täsmentämistä ja kanneoikeuden vanhentumista, ovat jääneet vaille kohdetta.

Toinen peruste, joka koskee kannekelpoisen toimen puuttumista

51 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. asia T-596/97, Dalmine v. komissio, määräys 24.6.1998, Kok. 1998, s. II-2383, 29 kohta).

52 Kuten komissio ja neuvosto ovat perustellusti todenneet, asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohtaan ei sisälly mitään säännöksiä varastointikustannusten tasaamisesta yleisesti, eikä erityisesti jäsenvaltioiden mahdollisuudesta myöntää italialaisille tuottajille tukia näiden kustannusten perusteella. Mahdollisuudesta myöntää tällaista tukea on säädetty viimeisen kerran asetuksella N:o 133/94,

jonka 1 artiklan 26 kohdalla jatkettiin perusasetuksen 46 artiklan 5 kohdan soveltamista, mutta rajoitettiin kuitenkin mahdollisuus myöntää tukea koskemaan markkinointivuotta 1994/1995. Tästä seuraa riidanalaisen markkinointivuoden 1995/1996 osalta, ettei asetus N:o 1101/95 ole vaikuttanut selvästi kantajien oikeudelliseen asemaan.

53 Tästä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta asetuksen N:o 1101/95 1 artiklan 13 kohdan kumoamista koskevan vaatimuksen osalta.

Kantajien asiavaltuus (neljäs peruste)

54 Perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan perusteella luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksen kumoamiseksi nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että kanteen kohteena oleva asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Asetus on erotettava päätöksestä sen perusteella, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava toimi. Säädös on yleisesti sovellettava, jos se soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja jos se saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta (asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta; asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 55 kohta ja asia T-39/98, Sadam ym. v. neuvosto, määräys 8.12.1998, Kok. 1998, s. II-4207, 17 kohta.

55 Esillä olevassa asiassa asetuksen N:o 1534/95 4 artiklassa "[perusasetuksen] 8 artiklassa tarkoitettu korvauksen määrä kuukaudelta vahvistetaan 0,45 ecuksi 100 kilogrammalta valkoista sokeria", ja perusasetuksen 8 artiklassa säädetään "kiinteästä korvauksesta", jonka määrä on "sama kaikkialla yhteisössä". Asetuksen N:o 1534/95 johdanto-osan perustelukappaleista käy ilmi, että neuvosto on korvauksen määrää vahvistaessaan ottanut huomioon rahoituskustannusten osalta 6,75 prosentin korkokannan, sekä huomioinut vakuutuskustannukset ja varastointiin liittyvät erityiset kustannukset. Näin ollen kyseisessä säännöksessä

otetaan käyttöön kiinteämääräinen korvaus, ja sitä sovelletaan kaikkien yhteisössä toimivien sokerintuottajien toteuttamiin varastointitoimiin, joiden määrää ei ole ennalta rajoitettu. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 4 artiklaa sovelletaan perusasetuksen asiayhteydessä objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin ja se on osoitettu yleisellä tasolla abstraktisti määritellyille henkilöryhmille. Näin ollen kyseinen säännös on yleisesti sovellettava toimi.

56 Luonteeltaan ja soveltamisalaltaan yleisen säädöksen voidaan kuitenkin katsoa koskevan luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan kyseisen henkilön oikeudelliseen asemaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä eroaa kaikista muista ja jos henkilö on tästä syystä yksilöitävissä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. asia C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 25 kohta).

57 Kantajien väitettä, jonka mukaan ne ovat yksilöitävissä sillä perusteella, että ne kuuluvat sokerintuottajien "suljettuun piiriin", ei voida hyväksyä. Ensinnäkin on todettava, että vaikka neuvosto olisi riidanalaista asetusta antaessaan pystynyt yksilöimään kantajat, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevalla täsmällisyydellä määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (asia C-409/96 P, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 18.12.1997, Kok. 1997, s. I-7531, 37 kohta). On kuitenkin todettava, etteivät kantajat ole näyttäneet toteen, että italialaiset sokerintuottajat olisivat olleet erityisessä asemassa, esimerkiksi että neuvoston vahvistama valkoisen sokerin johdettu interventiohinta ei ollut yleisesti sovellettava, vaan koski niitä erikseen.

58 Toiseksi, kuten neuvosto on korostanut istunnossa, eivätkä myöskään kantajat ole kiistäneet tätä seikkaa, vaikka jäsenvaltiot, ennen kuin ne vahvistavat sokerin eri hintoja seuraavaksi markkinointivuodeksi, toimittavat komissiolle tietoja sokerin tuotannon kehityksestä ja kulutuksesta alueellaan sekä jo myönnetyistä

sokerin tuotantokiintiöistä (ks. edellä 44 kohta), on kuitenkin totta, ettei neuvostolla ollut riidanalaista asetusta antaessaan erityisiä tietoja kustakin italialaisesta yrityksestä, jolle oli myönnetty sokerin tuotantokiintiöitä markkinointivuodeksi 1995/1996.

59 Myöskään sillä oikeuskäytännöllä, johon kantajat ovat vedonneet sen tueksi, että niiden nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi, ei ole merkitystä esillä olevan asian kannalta. Tämä oikeuskäytäntö koskee tiettyjä erityisiä tilanteita, joissa oli kysymys yksittäisistä tuontilisenssihakemuksista, jotka oli tehty tiettynä lyhyenä aikana tietyistä määristä (ks. em. asioissa Töpfer ym. v. komissio, International Fruit Company ym. v. komissio ja Weddel v. komissio annetut tuomiot) tai joiden osalta yhteisöjen toimielimillä oli velvollisuus ottaa huomioon vaikutukset, joita säädöksellä, jonka ne ovat aikoneet antaa, olisi tiettyjen oikeussubjektien asemaan (ks. em. asioissa Sofrimport v. komissio ja Piraiki-Patraiki ym. v. komissio annetut tuomiot). Tällaiset edellytykset eivät täyty esillä olevassa asiassa. Erityisesti on todettava, että kantajat eivät ole väittäneet eivätkä näyttäneet toteen, että neuvostolla olisi velvollisuus taata italialaisille tuottajille varastointikustannusten tasausjärjestelmän yhteydessä erityinen suoja, joka ylittäisi sen suojan, joka on taattu muille yhteisössä toimiville tuottajille, jotka myös ovat varastoineet tuotteitaan (ks. myös em. asia Buralux ym. v. neuvosto, tuomion 32—34 kohta).

60 Siltä osin kuin kantajat ovat väittäneet, että neuvosto on vahvistanut kanteen kohteena olevalla säännöksellä korvauksen määrän samaksi kaikkialla yhteisössä, ja että se on tällä tavoin syrjinyt italialaisia sokerintuottajia, joille aiheutuvat varastointikustannukset ovat erityisen korkeita, riittää kun muistutetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se seikka, että oikeudellisella säännöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niiden eri oikeussubjektien osalta, joihin sitä sovelletaan, ei ole ristiriidassa sen kanssa, että se on luonteeltaan säädös, jos tämä tilanne on määritelty objektiivisesti (asia T-197/95, Sveriges Betodlares ja Henrikson v. komissio, määräys 4.10.1996, Kok. 1996, s. II-1283, 29 kohta). Edellä esitetystä seuraa, että kanteen kohteena oleva säännös on soveltamisalaltaan yleinen.

61 Kantajat väittävät lisäksi, että kanteen kohteena oleva säännös loukkaa niiden subjektiivista oikeutta tuotantoon, joka kuuluu niille sillä perusteella, että niille on myönnetty perusasetuksen nojalla tuotantokiintiöitä. On siis tutkittava, voidaanko ne yksilöidä edellä mainitussa tuomiossa Codorniu v. neuvosto tarkoitetulla tavalla, jonka mukaan tietyissä olosuhteissa yleisesti sovellettava säännös voi koskea taloudellista toimijaa erikseen, sikäli kuin se loukkaa tämän erityisiä oikeuksia (ks. em. asia Weber v. komissio, tuomion 67 kohta ja sen yhteydessä viitattu oikeuskäytäntö).

62 Tämän osalta riittää kun todetaan, että kantajille myönnettyihin tuotantokiintiöihin ei ennen riidanalaisen asetuksen antamista liittynyt oikeutta saada vahvistetuksi korvausmäärä, jossa olisi otettu huomioon ainoastaan italialaisille sokerintuottajille tosiasiallisesti aiheutuneet varastointikustannukset. Näin ollen kantajien oikeudellinen asema ei poikennut muiden tuotantokiintiöiden haltijoiden asemasta, joiden oli kaikkien tyydyttävä neuvoston vahvistamaan korvaukseen, jonka määrä oli kiinteä ja sama kunkin markkinointivuoden osalta (asia 72/79, komissio v. Italia, tuomio 24.4.1980, Kok. 1980, s. 1411, 16 kohta).

63 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 1534/95 4 artikla ei koske kantajia erikseen, joten kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee tämän säännöksen kumoamista.

64 Edellä esitetyn perusteella kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

65 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kantajien hävittyä asian ja neuvoston vaadittua niitä korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantajat on velvoitettava yhteisvastuullisesti korvaamaan omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi neuvostolle esillä olevassa asiassa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan komissio vastaa itse omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantajat velvoitetaan vastaamaan yhteisvastuullisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan neuvostolle esillä olevassa asiassa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Pirrung Vilaras

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti